

Vyturēlis

Pirma pavasari vyturēlis susidraugavo su saule. Saulei patiko jo skambios giesmēs, o jis dāiaugēsi saules šviesa. Kartā pro šali lēki vējas ir panoro, kad vyturēlis jam giedotū. Bet paukštēlis atsisaki linksminti vējā.

Sūpyko vējas, pūstēljo vyturēliui nuo galvos kepurē. Šis puoli žemyn iškoti nukritusios kepurēs.

Prājo ne vienas pavasaris, o vyturēlis vis nenuskrenda pas saulē i svečius, nes vējii nepraeina ryktis. Kai tik paukštēlis pakyla nuo žemēs, vējas nupučia kepurē ir giesmininkas puolla jos pasiimti. Todēl vyturēlis tai kylo aukštyn, tai vėl žemyn krinta.

Vyturėlis

Pirmą pavasarį vyturėlis susidraugavo su saule. Saulei patiko jo skambios giesmės, o jis džiaugėsi saulės šviesa. Kartą pro šalį liki vėjas ir panoro, kad vyturėlis jam giedotų. Bet paukštelis atsiskė linksminti vėją.

Supyko vėjas, pūstelėjo ir numetė vyturėliui nuo galvos kepurę. Šis puolė žemyn ieškoti nukritusios kepurės.

Praėjo ne vienas pavasaris, o vyturėlis vis nenuskrenda pas saulę į večius, nes vėjui nepažeina pyktis. Kai tik paukštelis pakyla nuo žemės, vėjas nupučia jo kepurę ir giesmininkas puola atgal jos pasiimti. Todėl vyturėlis tai kyla aukščiau, tai vėl žemyn krinta.

Vyturėlis

Pirmą parąsari vyturėlis susidraugavo su saule. Saulei patiko jo skambios giesmės, o jis džiaugėsi saulės šviesa. Kartą pro šalį lėkė vėjas ir panorė, kad vyturėlis jam giedotų. Bet paukštėlis atsisakė linksminti vėją.

Supykė vėjas, pūstėlėjis ir numetė vyturėliui nuo galvos kepurę. Šis puolė šėmyn ieškoti nukritusios kepurės.

Praėjo ne vienas parąsaris, o vyturėlis vis nenuskrenda pas saulę į svečius, nes vėjui nepraeina pyktis. Kai tik paukštėlis pakyla nuo šėmės, vėjas nupučia jo kepurę ir giesmininkas puola atgal jos pasiimti. Todėl vyturėlis tai kyla aukštyn, tai vėl šėmyn krinta.

Vytucēlis

Pirma, pavasari, vytucēlis susidrauga-
ro su saule. Saulei patiko jo skambios gies-
mēs, o jis dziaugēsi saules šviesa. Karta, pro-
šati, lēķi vējas ir panoro, kad vytucēlis jam
giedotu. Bet paukštēlis atsisaki linskinti
vēja.

Supyko vējas, pūstēļo ir numetē vytu-
cēliui nuo gabros kepurē. Šis puolē žemyn
ieškoti nukritusios kepuris.

Braējo ne vienas pavasaris, o vytucēlis
vis nenuskrenda pas saule i svēcius, nes
vējui nepreacina pyktis. Kai tik paukštēlis
pahyla nuo žemes, vējas nupučia jo kepurē
ir giesmininkas puola atgal jos pasiimti.
Todel vytucēlis tai hyla aukštyn, tai vēl že-
myn kreinta.

O virš tų krantų, virš to mylimo Nemuno dangus
toks šaistus, švelnus, toks lietuviškas - žiūri žiūri ir ne-
gali atsivėžėti. Tuomet širdis smarkiau pradeda plakti,
o siela nudžiungus himną pradeda giedoti Tam, kuris tie-
vynę tau davė Lietuvą. O ir graži gi ta mūsų Lietuva. Gra-
ži savo liūdnumu, graži paprastumu ir širdingumu. Nėra
čia kalnų, debesų remiančių, nei kaskadų užiančių; paži-
velk tik aplink! - koks graudus paprastumas tame regi-
nyje.

O virš tų krantų, virš to mylimo Nemuno dangus
toks šaistus, švelnus, toks lietuviškas - žiūri žiūri ir ne-
gali atsivėžėti. Tuomet širdis smarkiau pradeda
plakti, o siela nudžiungus himną pradeda giedoti Tam,
kuris tavyne tau davė Lietuvą. O ir graži paprastumu
ir širdingumu. Nėra čia kalnų, debesų remiančių, nei
kaskadų užiančių; pažiūrėk tik aplink! - koks graudus
paprastumas tame reginyje.